

LBRIS | We know
books

Tania V.

Când în gânduri

LETRAS
Promovăm autorii români

CUPRINS

Când în gânduri.....	7
Coordonare	9
Intuire.....	14
Reflectism	16
Scurgere	18
Patinoar cu spirite	20
Topaz	24
Nuanțe.....	26
S-a vrut.....	28
Lacrimi îmboldite	30
Într-o cascadă.....	31
Dorință de păpădie	33
Unison.....	35
Voalul luminării.....	37
Facla nopții	38
Senzor	40
Ruină.....	42
Seif al reveriei.....	44

In ornic cântă.....	45
Dezlegare	48
Ce amar?	51
Armăsarul.....	53

Când în gânduri

Când în gânduri se adapă
Ecusonul cu idei ce mă poartă,
Se-mprăștie-n al meu seif cu reflectare
O simfonie de culori cu-nsemnătate,
Ajustându-se în forme ce se percep
În trăiri cu revărsare ce orientarea o concep.

Cum prin a scurgerilor fire se emană
Colonii de esențe, care din scop tot sună,
Din petice distincte se desprind
Ruine a căror coloană s-a dezlipit
De reverența unui sine, internul pustiind,
Iar controlul de pe fațadă lesne prăbușind.

Și toate se izgonesc spre neunde
Încordate de-nvolburarea unei cascade,
Furișând pe expresia cea netedă lacrimi
Ce-și întind aripile către cunoașterea din patimi,
Stârnind săltarea spiritelor ce lucrează
La-nveșmântarea principiilor pentru pază.

Iar când sfetnicul nopții își ia în veghe
Amarul ce s-a vrut să se așterne,
Decolează-n reverie voalul luminării
Ce solicită la-ndreptare senzorii,
Ca să înfrunte armăsarul izvorât
Cu vinovăția suflului ce-i târât
Prin subsoluri reci și fără stingere,
Pentru a acorda o treptată dezlegare
Cugetului ce se deșteaptă prin chemare.

Și-n încolțirea unor percepții noi
Se intuiește o coordonare în a gândurilor foi,
Întocmind un unison de nuanțe ce se admit,
Iar prin topazul privirii viziuni se transmit,
Îngăduind vuietul desprins
Din împânzitoarele fapte cu veridicul împins.

Și când ornicul pe partituri tot cântă,
Se deslușește o claritate cusută
În consensul lăuntricului for,
Care se adresează în decor
Unei varii dorințe cu-nsemnul unei păpădii
Ce-și desprinde conturul în nota aranjării,
Patinând în înălțimi cu amintiri din suflul formării.

Coordonare

În vâz m-am destupat și am decelat
Că-ntr-o balansare defunctă m-am suprimat,
Împresurată de agățători în cerneală cu jupuiți
Într-un codru desfigurat de amăgiri în coruri,
Ce-și lungesc agilitatea cu acapararea
Și-și presară scrumul peste for cu instruirea.

Și pașii-mi rostesc ca bureții-mbibaiți
În amestec de impuritate, vlăguiți
De orbite ce tresar din parte-n parte
Și-mpingându-mă la poticnirile din rute,
Mă-ngrădesc cu smoala lor, înglodându-mă
Pân' la necuprins cu abaterile-mi din sumă.

Iar când mă scol din învelire, petele saltă pe mine
Și m-acompaniază-n a mea curgere alene
Pe lutul ce atunci ședea-ntărit, iar azi
Venele-l perturbă-n fluctuare prin aporiile de cozi,
Amețindu-mă-n înaintarea pe care-o urnesc,
Proptindu-mă de-un soclu ce doar scoarța o intuiesc,
Fără vreun ecou intern în care să mă găsesc.

Din el se-nalță-n elogiere o mână pustiită
Cu degetele dezgolite de cununa ce-o purtau odată,
Subțiate și inerte aplecându-și zgârieturi
Spre tot ce-i animat și merge, vătămând cu semnături.

Și mai sunt ca el și alții, formând în jur baraje
Din brațe ce se-atârnă de ce văd, acordându-se drept
cârje,

Toate apăsate-n tipărire a unor lucrări
Care s-au izgonit în maladii cu tumult din jonglări,
Vărsându-și înzestrările în disimulat genune
Și culcându-se trântit pe cuprinsul de pășire ca s-
anunțe

Că și-au desfășurat clintirea și acum le vine
Să deniveleze și parcursul altor nume.

Și cum în propășirea pe care o rabd prin spintecări,
Prin fum usturător ce se strecoară-n văz cu orbitori,
Ce nu-nvoiește zarea să se desprindă de-nșurubări,
Instalându-se ca paravan de stropi în avansare,
Apriga suflare-mi năvălește simțul în înfățișare,
Îmboldindu-și acele pe chipu-mi ars de astenie
Și-nvelindu-se în glas cu pricini ce adie,
Îndiguind șuvoaiele cu senzor din semnale,
Ca să pătrundă doar cursuri cu osândiri din aspirațiile.

Mă frânge la pământ și-mi înalță ochii
Spre singurele-nsuflețiri din tulburarea vrăjii,
Ce gonesc smintit pe bolta lunecoasă,
Înțepând îngrămădirile de-mpovărări pe-o treaptă
joasă,

Care și-au îmbulzit perdeaua de rouă rece,
Și-acum în artificii răbufnesc pe îndelete.

Și aceste animări se contopesc cu-naltul,
Vărsându-și urletul în pilotajul
Cu scuturări falnice din acord de franjuri,
Desprinzând s-alunece-n încredințare nimburi
Ce-ntocmesc corola de suire și-nvestigare
A firului nemărginit din cale.

Și-n a lor zbunguire apucată-n neatârnare,
Spiritu-mi adulmecă o prevestire din trepidare,
Lungindu-se spre-o urmă eclatantă,
Singura aprinsă în dezordinea colțată,
Înfășurată de praful cel tăios, din altă zare,
Și stârnindu-și sensorul spre-o reformată cugetare.

Mă captează-ntr-o neclintire parcă de reverie,
Absorbindu-mă-n enigma și fondul ce m-ădie,
Expediindu-mi stimuli ce-mi acordă dezlegare
Din decorul ofilit de udări amare.

Mă inițiez spre ea și nu m-astâmpără percepția
Că n-o pot mângâia de unde cerne ea,
Ci că-i navighez în afectiv, radiindu-l în golul
Sec al partiturii meleagurilor mele din subsolul
Ce s-au colectat într-o competență din forul.

Mă ridic tihnit din sfada cu genune,
Și-n marșul promotor ce m-acompaniază-n lume,
Nici râpele din anarhia-nvăluită de confuz,
Nici crengile-mpotmolite ale arborilor fără auz,
Transpuși în stări ca mine, care s-au osândit în
izgonire,
Nici vântul ce mă-mpiedică-n suflarea cu știre,
Nici ceața ce m-alungă-n orbirea ce tot vine,
Nici ciorile ce-mi glăsuiesc pribegia-n suferință,
Nici eu ce intonez tumultul conflictului care m-agață,
Nimic nu mă mai deviază din sensul
Pe care-l imprim în dirijarea-mi din consensul.

Și trec, și trec, și trec, până lucirea o cunosc ales,
Iar pădurea o cuprind pân' la margine și ies
Printr-un feeric vopsit cu sânge-nsuflețit,
Un încheiat acord de nuanțe-ncinse ce emit
Traiecte candido-n făclii de sincere vibrații,
Care-nmoaie detestarea ce-a amorțit cugetul vieții.

Iar sfera simțitoare din peticul imensității
 Reunește spirite ce dănuiesc în juru-i cu pigmentii
 Într-un răsărit ce-mi împinge ochii spre sălașul
 Pe care l-am cutreierat prin tălăzuirea semnului cu
 obscurul,

Acum împreunându-se cu încolțirea dezmoțirii
 Unor simțiri ce-și schimbă suflările potrivirii,
 Căci unele-n monotonia cruntă încă se găzduiesc,
 Iar altele, tainele sclipitului unui sine își recapătă
 firesc.

Și contrara încordare dintre cele două forțe abundente
 A fuzionat într-o accepție a realului tonalitate,
 Iar în clipele din spate și-n prezenta-mi ședere
 Nuanțele domină întreaga încăpere,
 În față însă albul nivelat îmi cere
 O-nfăptuire pentru ca tenta ușor să se cearnă.